

opusdei.org

Krepiti ljubezen: vrednost težkih trenutkov

“Kdor ljubi, zagotovo postane ranljiv. Toda v pristnem zakonu je ranljivost vzajemna in jo je mogoče sprejeti brez strahu.” Vsaka ljubezenska zgodba je sestavljena tudi iz težkih trenutkov, o čemer govori ta članek o zakonski ljubezni.

1. Mar. 2020

“Zakonci so poklicani,” je pravil sv. Jožefmarija, “da posvečujejo svoj

zakon ter da se posvečujejo v tej zvezi. Zato bi storili hudo napako, če bi gradili svoje duhovno ravnanje za hrbtom in daleč od svojega doma.”[1]

Nihče se ne poroči zato, da bi se potem ločil. Nihče nima otrok zato, da bi jih napravil nesrečne. Pa vendar nam resničnost dnevno prinaša novice o težkih, neželenih situacijah, za katere se zdi, kot da ovržejo to tako očitno predpostavko.

Vrtoglava odločitev

Poročiti se za vedno gotovo ni lahka odločitev. Tako kot vsaka dokončna zavezanost sproži nekakšno eksistenčno vrtoglavico. Ko pa je enkrat sprejeta s polno zavestjo in odločenostjo, vrtoglavost izgine ter se spremeni v gotovost in veselje.

Svoboda je spregovorila in pozoren duh tedaj odkrije novo obzorje

svobode: nima smisla, da bi se človek ukvarjal s preteklostjo in mislil na to, kar je pustil za seboj; sveže odkrita bodočnost ponuja celo paleto možnosti za osebno rast, za pot, ki jo zaljubljena duša želi prehoditi. Vajeti naše ljubezni so zdaj v naših rokah in ne več prepuščene nestalnosti okoliščin.

To seveda ni popotovanje brez trnja. Prišle bodo težave, ki jih je slutiti že vnaprej. Toda v ozadju tistega “da”, ki ne dopušča vračanja nazaj, je mogoče začutiti tudi pogum za soočenje z njimi. Življenje je pridobilo smisel in odkrito je novo poslanstvo, ki z novo lučjo osvetli celotno življenje.

Iz strahu pred tistim trnjem se nekateri skušajo izogniti temu, da bi ljubili s takšno življenjsko globino. To je razumljivo. Ljubezen je paradoksalna, kajti po eni strani nam daje trdnost, da se spoprimemo z

dvomi, ovirami in spori, ki se utegnejo pojaviti na poti; po drugi pa nas naredi krhke in naše šibke točke izpostavi neurju. Kdor ljubi, se izpostavi trpljenju, saj imajo tisti, ki jih ljubimo, tudi sposobnost, da nam povzročajo bolečine.

Nekatere tehnike in vzhodne filozofije ponujajo drugačno pot: ne občuti in ne boš trpel. Toda odsotnost trpljenja ni enakovredna sreči. Kdor ljubi, zagotovo postane ranljiv. Toda v pristnem zakonu je ranljivost vzajemna in jo je mogoče sprejeti brez strahu: izročim se svojemu sozakoncu in vem, da se moj sozakonec izroča meni. Moja ranljivost pridobi moč v njegovih ali njenih rokah, in izročitev drugega se krepi v mojih.

Prvi pogoj za premagovanje težav v zakonu je, da se ne čudimo, ko se nekega dne pojavijo. So del poti, ki jo bo morala naša ljubezen nekoč

prehoditi. Tako kot pri gorskem vzponu: tudi ko ima pohodnik jasen cilj, njegova pot ni brez težav, te so del poti in izziv je v uporabi iznajdljivosti ter srčnosti, da bi jih premagal. Kot je dejal papež Frančišek, so tisti, ki tako gledajo na zakon, “dovolj pogumni moški in ženske, da nosijo ta zaklad v *lončenih posodah* naše človeškosti,” in predstavljajo “oporo bistvenega pomena za Cerkev ter za ves svet.”[2]

Težave, ki lahko nastopijo v zakonskem in družinskem življenju, je mogoče razdeliti v tri skupine: tiste, ki prihajajo iz okolice, tiste, ki izvirajo iz otrok, in težave, ki se tičejo zakona samega. Pot, ki jo predlagam, za premagovanje teh težav je ista v vseh treh primerih: edinost.

Družinska edinost, zakonska edinost in osebna edinost ali enotnost.

Težave iz okolice: družinska edinost

Z besedo okolica tukaj merim na bližnje okolje, vendar ločeno od ožje družine. Lahko gre za službene ali gmotne težave, bolezen matere ali očeta, zapleti med sorodniki ali prijatelji.

Varen kriterij za spoprijemanje s temi težavami, ki zaradi svoje različnosti ne dopuščajo enakih rešitev, je družinska edinost. Najboljši način za soočanje z njimi je, da jih vključimo v družinsko dinamiko. Da jim ne pustimo delovati kot zunanji dejavnik z vplivom na osebno nestabilnost.

V družini se veselje pomnoži, tegobe pa porazdelijo. Kadar grožnja prihaja od zunaj, se mora z njo spopasti vsa družina, tako da vsakdo v meri, ki mu pritiče, in v vlogi, ki mu pripada, doprinese svoj pogled in podporo. Družinska edinost postavlja tudi meje in merila za vsak zastavljen predlog ali rešitev.

Neredko se te težave spremenijo v teren, ki je posebej prikladen za vzgojo v krepostih, temeljnih za osebni razvoj: zaupanje, ponižnost, zmernost, medsebojna pomoč itd.

Težave otrok: zakonska edinost

Kadar problemi izvirajo iz otrok, bo rešitev vedno v smeri zakonske edinosti. Otroci lahko v daljših obdobjih predstavljajo stalni vir zakonskih konfliktov.

V primeru težav z otroki mora biti naša prva skrb naš sozakonec. Najprej je treba okrepiti našo ljubezen. Naj se z otrokom zgodi karkoli, najzanesljivejša pot za to, da mu pomagamo preseči njegov osebni konflikt, je njegovo čim jasnejše dožemanje ljubezni, ki si jo izkazujeta njegova starša, poleg seveda ljubezni, katere je od njiju deležen sam.

Potem sledijo nasveti, tehnike, stalen dialog v zakonu, medsebojna

zavezanost, umirjena analiza, pomoč strokovnjakov in vse drugo. Ampak prvi pogoj za zagotavljanje varnosti in usmeritve našemu otroku je medsebojna ljubezen njegovih staršev.

Če naši otroci na jasen in prepričljiv, skoraj materialen način zaznajo to prioriteto (najprej tvoj oče, najprej tvoja mama), potem smo položili temelje za učinkovito soočanje s problemom, pa naj bo kakršenkoli.

Težave v zakonu: osebna enotnost

“Najdragocenejši dar, ki mi ga je dal zakon, je bilo to, da mi je nudil nenehno trenje z nečim zelo bližnjim in intimnim, a obenem neizbežno drugim in upornim, z eno besedo, stvarnim,”^[3] trdi C. S. Lewis. Lahko nastopi trenutek, ko se odnos v zakonu skali ali otopi. Raznovrstne okoliščine lahko temu botrujejo v večji ali manjši meri ter razsežnosti. Včasih drobna kapljica – ki morda

steče čez rob – sproži silno valovanje: “Zakonski par, ki se začne kregati, prepirati ... Mož in žena nimata upravičenega razloga za to, da se kregata. Sovražnik zakonske zvestobe je napuh.”[4]

Osebna enotnost pomeni tukaj toliko kot pristnost življenja; celovitost umske, hotenjske, čustvene, biografske razsežnosti življenja. V katerikoli težavi, povezani z odnosom v zakonu, je treba zavreči skušnjava, da bi prelomili to, kar smo, to, kar smo hoteli biti. Začeti znova graditi življenje je na mestu, ampak s svojim lastnim gradbenim materialom, ne z materialom nekoga od zunaj. Zakonska zavezanost nas je radikalno preoblikovala in naše življenje brez nje ali njega bi moralo biti nepredstavljivo.

Tako mora biti vedno. S širokim, velikodušnim pogledom, z odprtostjo duha. Nič zato, če v zakonu kdaj

zganjamo malo komedije, ali se *primoramo* k razdajanju, kadar nam čustva ne pomagajo. Kot nas je spominjal sv. Jožefmarija, misleč na Boga, imamo najboljšega možnega gledalca za to skromno predstavo: ženo ali moža, in tako se čustvo, če ga znamo priklicati, vedno vrne.

Krepiti ljubezen pomeni ljubezen udejanjati. Vsak dan znova izbrati osebo, ki jo ljubimo: Sem jo danes imel rad? Je to zaznala? Nato pa pogled obrnemo v samega sebe; samo en človek lahko pripomore k izboljšanju odnosa: jaz sam. Jaz sem tisti, ki se mora spremeniti; in potem lahko z novim pogledom, ki ga pridobim s spremembo, pomagam, da to stori še on oziroma ona. Kdo mora storiti prvi korak? Odgovor ni nov: tisti, ki vidi težavo, se pravi, jaz sam.

Neka krepost in drža prideta nujno na plan, kadar gre za obnavljanje

ljubezni: ponižnost in odpuščanje. Ponižnost, da bi priznali lastne napake, ponižnost, da bi prosili pomoči, kadar je potrebno, ponižnost, da bi prosili odpuščanja, ponižnost tudi, da bi odpustili, in ponižnost, da bi odpuščanje sprejeli. In naj bo to odpuščanje ponižno, ne vzvišeno, velikodušno, razumevajoče in na mestu, tako da bo brez besed spregovorilo: “Potrebujem tebe, da bi lahko bi jaz sam,” ko je zapisala Jutta Burggraf.[5]

J. Vidal-Quadras

---

[1] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 23.

[2] Frančišek, Splošna avdienza, 6. 5. 2015.

[3] C. S. Lewis, *A Grief Observed*.

[4] Sv. Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 1. 6. 1974.

[5] J. Burggraf, članek “Naučiti se odpuščanja”.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/krepiti-ljubezen-vrednost-
tezkih-trenutkov/](https://opusdei.org/sl-si/article/krepiti-ljubezen-vrednost-tezkih-trenutkov/) (10. Apr. 2025)